Щоночі у сні бачу, мила, тебе
З привітним на устах вітанням
І кидаюсь я тобі, мила, до ніг
З гірким, безнадійним риданням.

На мене журливо так дивишся ти,
Хитаєш собі головою,
І котяться з ясних твоїх оченят,
Мов перли, сльоза за сльозою.

І тихеє слово я чую твоє,
Букет з кипарису приймаю.
Прокинусь – букет з кипарису зника,
А слово твоє забуваю.